

РЕШЕНИЕ

№ 4636

гр. С, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Т. С. ВЛ.

при участието на секретаря С. ЕМ. Д.
като разгледа докладваното от П. Т. С. ВЛ. Гражданско дело № 20221110119523 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 439 ГПК и чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД.

Софийският районен съд е сезиран с предявени от А. Д. Ц., ЕГН ***** и адрес: гр. Б, ул. „Б“ №25 искове както следва:

1. да бъде признато за установено, че А. Д. Ц. не дължи на „ф-ма“ ЕАД, с ЕИК ****, сумата в размер на 18232.09 лв., представляваща главница по договор за банков кредит „ф-ма“ №BL14602/20.03.2008г. сключен между ЕТ „ф-ма“, ЕИК ***** и „ф-ма“ АД, 782.40 лева - държавна такса за издаване на изпълнителен лист, 611.28 лв. - други такси и 648 лв. - адвокатски хонорар, заплатени от "ф-ма" ЕАД в полза на „ф-ма“ АД по силата на гаранционно споразумение от 04.02.2009г. и споразумение от същата дата, заедно с анекси към тях, сключени между двете банки, като погасени на основание чл.739, ал.1 ТЗ – поради непредявяването им до приключване на производство по несъстоятелност на ЕТ. Претендира се и заплащането на разноски по делото.

2. за признаване за установено, че А. Д. Ц. не дължи на "ф-ма" АД, с ЕИК ****, сумата от 2031.94 лв., лихва за периода от 21.02.2009г. - 18.02.2010г. върху главницата по договор за банков кредит „ф-ма“ № BL14602/20.03.2008г., както и законната лихва върху главницата по договор за банков кредит „ф-ма“ N2 BL14602/20.03.2008г. за периода от 18.02.2010г. до окончателното изплащане;

3. за осъждане на "ф-ма" АД да заплати на А. Д. Ц., на основание чл.55 ЗЗД, сумата от 6113.76 лв., представляваща недължимо платено вземане на отпаднало основание, събрано по принудителен ред по изп.дело №170/2010г. по описа на ЧСИ Г Ц, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното

изплащане на вземането и направените по делото разноски.

В обстоятелствената част на исковата молба се твърди, че „ф-ма“ АД подаде заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК, като било образувано ч.гр.д. №1398/23.02.2010г. на РС-Б и издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение и изпълнителен лист, като ЕТ „ф-ма“ бил осъден да заплати следните суми: 18232.09 лв., главница по договор за кредит; Законната лихва върху главницата от 18.02.2010. до окончателното изплащане; 2031.94 лв., лихва за периода от 21.02.2009г. - 18.02.2010г.; 405.28 лв., държавна такса; 15 лв., такса за издаване на справка за актуално състояние; 652 лв., адвокатско възнаграждение. Било образувано изп.дело №170/2010г. по описа на ЧСИ Г Ц за събиране на сумите, като въз основа на молба от 10.11.2014г. като вискател по делото била конституирана "ф-ма" ЕАД, като частен правопреемник на „ф-ма“ АД за част от сумите, предмет на изпълнение по делото.

Посочва, че с решение № 2045/15.05.2015г. по т.д. № 151/14 на ОС- Б, по отношение на ЕТ „ф-ма“ и на основание чл.632, ал.1 ТЗ във вр. с чл.608, ал.1 ТЗ, била обявена начална дата на неплатежоспособност, постановена обща възбрана, прекратена дейността на предприятието и спряно производството по делото. В едногодишния срок по чл.632, ал.2 ТЗ, никой от кредиторите на ЕТ „ф-ма“, не е предявил вземанията си, нито е внесъл разноски, поради това, с Решение № 3063/08.06,2016г. по т.д. 151/14 на ОС-Б, производството по несъстоятелност било прекратено и бил заличен търговеца.

Ищецът счита, че поради това е погасено самото материално право и физическото лице, което е упражнявало търговска дейност не е отговорно за задълженията. Въпреки това от А. Д. Ц. била събрана сума в размер на 6113.76 лв. по изп.дело.

В срока по чл.131 ГПК ответникът „ф-ма“ ЕАД оспорва предявените искове, като излага подробни съображения в тази насока.

С молба от 27.06.2022 г. „ф-ма“ ЕАД признава иска, като заявява, че с поведението си не е дала повод за завеждане на производството, с оглед на което претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „ф-ма“ АД оспорва исковете, като излага доводи за неоснователност и недопустимост. Поддържа, че едноличният търговец, като носител едновременно на търговски и граждански права и задължения, отговаря с едно също имущество за задължения, придобити в резултат на упражняване на търговска дейност и по всякакви правоотношения, с които влиза в частния си живот, и отговаря за задълженията си като търговец, и като физическо лице с едно и също имущество. Счита, че кредиторът има право, но не и задължение за предплащане на разноските за развитие на производството по несъстоятелност, като незаплащането им не води до погасяване на вземането му. Излага, че след прекратяването на дейността на физическото лице като търговец, правата и задълженията, произтичащи от договор, сключен от него, по време, когато е бил вписан като ЕТ продължава да носи физическото лице, макар и да няма качеството търговец.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, и взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

С молба от 27.06.2022 г. ст.юрисконсулт Б Г-Д. е направила изявление, от името на „ф-ма“ ЕАД изрично признава предявения иск. Към молбата е представено изрично пълномощно, овластяващо подалия молбата юрисконсулт да признае иска. С оглед на изложеното следва да се приеме, че от страна на ответника „ф-ма“ ЕАД е направено валидно изявление за признаване на претенцията. В първо по делото заседание ищцовата страна е направила изявление с правно основание чл.237, ал.1 ГПК, поради което по отношение на претенцията спрямо „ф-ма“ ЕАД следва да се постанови решение при признание.

Направено е признание на иска, същото не противоречи на закона и добрите нрави, с признанието ответникът се разпорежда с права, които са в неговия патримониум. Не са представени насрещни доказателства, които да сочат на вероятна неоснователност на иска.

С оглед на изложеното предявения иск следва да се уважи.

По установителен иск срещу "ф-ма" АД:

По делото са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните обстоятелствата: 1. че между А. Д. Ц. и „ф-ма“ АД е сключен договор за банков кредит „ф-ма“ № BL14602/20.03.2008 г.; 2. поради неплащане на задълженията по кредита е издадена заповед за незабавно изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист от 23.02.2010 г. и е образувано изпълнително дело № 170/2010г. на ЧСИ Г Ц, 3. че на 04.02.2009 г. между „ф-ма“ АД и „ф-ма“ ЕАД е сключено гаранционно споразумение от 04.02.2009 г. и споразумение от същата дата, заедно с анекси към тях; 4. че „ф-ма“ ЕАД е заплатила на „ф-ма“ АД, посредством два превода – 18 232,09 лева и 2 041,68 лева, като така е заплатена главницата по договора, както и следните суми: 782,40лв. държавна такса за издаване на изпълнителен лист, 611,28лв. други такси и 648лв. адвокатско възнаграждение; 5. с протокол от 05.05.2015 г. по изпълнително дело № 170/2010 г. на ЧСИ Г Ц, като вискател е конституирана „ф-ма“ ЕАД; 6. с Решение № 2045/15.05.2015 г. по т.д. 151/14 на ОС-Б, по отношение на ЕТ „ф-ма“ е обявена начална дата на неплатежоспособност, постановена е обща възбрана; 7. производството по несъстоятелност е прекратено и е заличен търговецът ЕТ „ф-ма“.

Видно от приетото по делото заверено копие от изпълнително дело № 170/2010 г. по описа на ЧСИ Г Ц, с район на действие ОС Б същото е образувано на 05.03.2010г. по молба на „ф-ма“ АД, към която е приложен Изпълнителен лист от 23.02.2010г. по ч.гр.д. №1398/23.02.2010г. на РС-Б за събиране на сумите 18232.09 лв., представляваща главница по договор за банков кредит „ф-ма“ №BL14602/20.03.2008г. сключен между ЕТ „ф-ма“, ЕИК ***** и „ф-ма“ АД, 2031,94лв. представляваща лихва за периода 21.02.2009г.-18.02.2010г., 405.28 лв., държавна такса; 15 лв., такса за издаване на справка за актуално състояние; 652 лв., адвокатско възнаграждение. На 13.07.2011г. на ЕТ „ф-ма“ е връчена Покана за доброволно изпълнение, като след тази дата от ЕТ са внасяни суми по изп.дело – ежемесечно, считано от 19.09.2011г. до 18.02.2015г. От 08.12.2015г. са постъпвали суми по заповед на трудово възнаграждение на А. Ц..

С молба от 10.11.2014г. „ф-ма” ЕАД е поискала да бъде конституирана като взыскател по изп.дело за сумата за главница и и всички платени разноски по изп.производство. Банката е конституирана като взыскател с Протокол от 05.05.2015г.

По делото е изискано и прието т.д. № 151/2014 г. по описа на ОС – Б, от което се установява, че на 17.12.2014г. е постъпила молба от ЕТ „ф-ма“ на основание чл.625, ал.1 от ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност. С Решение №2045 от 15.05.2015г. по т.д. № 151/2014 г. по описа на ОС – Б е обявена неплатежоспособността на ЕТ „ф-ма“, ЕТ е обявено в несъстоятелност, постановена е обща възбрана и запор върху имуществото на ЕТ, дейността на ЕТ е прекратена и производството по несъстоятелност е спряно на основание чл.632, ал.1 ТЗ - Когато наличното имущество е недостатъчно за покриване на началните разноски.

С Решение №3063 от 08.06.2016г. по т.д. № 151/2014 г. на ОС – Б на осн. чл.632, ал.4 ТЗ е прекратено производството по несъстоятелност и е постановено заличаване на ЕТ „ф-ма“.

Съгласно чл.739, ал.1 ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права се погасяват.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 13.07.2020 г. на ВКС по т. д. № 2/2018 г., ОСТК когато производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 ТЗ без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, се погасяват на основание чл. 739, ал. 1 ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника.

В мотивите на ТР №2 по т.д.№2/2018г. изрично се приема, че неразвитието на фазата на предявяване и приемане на вземанията не може да бъде аргумент да не бъдат приложени последиците по чл. 739, ал. 1 ТЗ в хипотеза на прекратяване на производството по несъстоятелност след решение по чл. 632, ал. 1 ТЗ. Разпоредбата на чл. 739, ал. 1 ТЗ предвижда единствено, че се погасяват непредявените вземания и неупражнените права в производството по несъстоятелност. Нормата не въвежда като предпоставка за приложението ѝ наличието на виновно поведение на кредитора – недобросъвестно бездействие на същия. Непредявяването на вземанията може да се дължи на обективен факт – на икономическото състояние на длъжника, което прави безпредметно предявяването на вземанията, какъвто е и случаят на начална липса на маса на несъстоятелност по смисъла на чл. 632, ал. 1 ТЗ.

Ако изначално липсва имущество, формиращо масата на несъстоятелност, както и възможност за нейното попълване, да се отрече приложението на чл. 739, ал. 1 ТЗ в хипотеза на чл. 632, ал. 4 вр. ал. 1 ТЗ означава да се узакони възможността кредиторите да могат да търсят изпълнение на вземания, възникнали до приключване на производството по несъстоятелност, въз основа на новопридобитото от длъжник - едноличен търговец имущество. Това не само противоречи на универсалния характер на производството по

несъстоятелност, но и създава дуалистичен режим по отношение на длъжниците в зависимост от правноорганизационната им форма. При търговците – юридически лица, прекратяването на производството по несъстоятелност, независимо дали то е по чл. 632 или по чл. 735, ал. 1 ТЗ, е съпроводено със заличаването им от търговския регистър, поради което по отношение на тях не може да се формира ново имущество и такова не може да послужи за удовлетворяване на кредиторите. При възприемане на тезата за неприложимост на нормата на чл. 739, ал. 1 ТЗ в случаите на прекратяване на делото по несъстоятелност по чл. 632, ал. 4 вр. ал. 1 ТЗ, само по отношение на длъжник - едноличен търговец, доколкото е физическо лице и вписването или заличаването в регистъра не влияе на правосубектността му, би се достигнало до изпълнение на задължения, възникнали преди прекратяване на производството по несъстоятелност въз основа на новопридобито от него имущество. Това на практика означава да се приеме, че приключването на производството по несъстоятелност по чл. 632, ал. 4 ТЗ има различни правни последици за различните видове търговци (юридически лица и ЕТ), каквато идея не може да се изведе от нормите на търговската несъстоятелност, които третират търговците по еднакъв начин, независимо от правноорганизационната им форма.

Поради изложеното и след разяснения, че въз основа на разпоредбата на чл. 748, ал. 1 ТЗ не може да се извежда аргумент, че в случаите на чл. 739, ал. 1 ТЗ се погасява само правото на принудително изпълнение, но не и самото материално право и след изложение за това, че личните задължения дори на неограничено отговорния съдружник се погасяват, то следва да се приеме, че задълженията на ЕТ се погасяват с прекратяване на производството по несъстоятелност, като се погасява самото материално право и физическото лице, което е упражнявало дейност като ЕТ не остава задължено за дължимото от ЕТ преди образуване на производството по несъстоятелност.

Поради изложеното и установителния иск спрямо "ф-ма" АД следва да се уважи.

По иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.3 ЗЗД:

Съгласно чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД който е получил нещо без основание, е длъжен да го върне. За да бъде доказано съществуването на фактическия състав на посочената правна норма, е необходимо да се установи, че определена сума е излязла от патримониума на ищеца и е постъпила в този на ответника, а при установяване на посочените два елемента на състава, ответника следва да докаже, че това разместване е осъществено на валидно правно основание.

По делото е прието заключение на ССЧЕ съгласно което се установява, че задължението на А. Д. Ц. по изпълнително дело № 170/2010г. на ЧСИ Г Ц към 15.06.2016г. е в размер на 32 039,60 лв. -18232,09лв. – главница, 2031,94лв. -присъдени съдебни вземания за лихви и 11775,57лв. законна лихва. От извършената проверка в счетоводството на ЧСИ Г Ц и предоставените документи вещото лице установява, че плащанията, постъпили след 15.06.2016г. са в размер на 6 090,86 лв. Видно от исковата молба, се предявява иск за пълната заплатена сума, въпреки че преди петитума е посочено, че се претендират суми заплатени за 5 година назад от датата на предявяване на иска. Страната е предявила иска за

всички внесени суми по изпълнително дело № 170/2010 г. на ЧСИ Г Ц след 15.06.2016г., а от страна на "ф-ма" АД не е направено възражение за погасяване на претенцията по давност. Въпреки това от страна на ищеца е поставен въпрос към ССЧЕ какви задължения са погасени и към кого с плащанията след 17.05.2017г. Вещото лице е установила, че с извършените плащания след 17.05.2017г. в размер на 4 790,86 лв. са погасени задълженията на ищеца към „ф-ма“ АД в размер на 4 387,58 лева, от която сума 3 470,98 лева е законна лихва, а 916,60 лева възнаградителна лихва и към ЧСИ Г Ц сума в размер на 403,28 лева-363,68 лева пропорционална такса и 39,60 лева банкови такси.

От сметка за размера на дълга на стр.1241 от том 2 на изпълнително дело № 170/2010 г. на ЧСИ Г Ц е видно, че с всички постъпили плащания след 15.06.2016г. и преди 17.05.2017г. са покрити пропорционална такса, банкови такси и законна лихва за забава, като няма превод на суми в полза на „ф-ма“ ЕАД. Следователно установената като постъпила по делото сума след 15.06.2016г. следва да се приеме за преминала в патримониума на „ф-ма“ АД.

Съгласно чл.33 от ТТР към ЗЧСИ таксите, предвидени в тарифата, се плащат от взискателя при образуване на изпълнителното дело и преди извършване на съответното изпълнително действие. Съгласно чл.34 от ТТР към ЗЧСИ таксите и разноските по изпълнителното дело се плащат от взискателя и са за сметка на длъжника. Следователно в сумата, получена от взискателя би следвало да са и таксите и разноски, които същия е следвало да понесе и съответно да му бъдат възстановени, чрез удържането им от длъжника. Доколкото А. Ц. не е дължала сумите по изп. лист, то тя не дължи и таксите и разноски за събирането им.

Доколкото се установи, че с прекратяване на производството по несъстоятелност се е погасило и самото материално право и физическото лице, което е упражнявало дейност като ЕТ не остава задължено за дължимото от ЕТ преди образуване на производството по несъстоятелност, то заплатените от А. Ц. суми не са преминали в патримониума на „ф-ма“ АД на валидно правно основание и предявения иск следва да се уважи за сумата, установена за платена със заключението на ССЧЕ - 6 090,86 лв.

По разноските:

От страна на „ф-ма“ ЕАД се твърди, че същата не е дала повод за завеждане на делото и доколкото е признала иска, то не дължи разноски в полза на ищеца. Настоящия състав намира това възражение за неоснователно. Видно от том 2 на изпълнително дело № 170/2010 г. на ЧСИ Г Ц липсва искане от страна на „ф-ма“ ЕАД след 15.06.2016г. за прекратяване на делото, напротив видно от молба на банката от 24.04.2019г. на стр.877, том 2 на изп.дело е поискано да се предостави информация за статуса на делото. След като такава е получена, банката не само не е искала да бъде прекратено, а напротив с Молба от 12.05.2020г. – на стр.965 е поискала налагане на запор на банкови сметки и трудови възнаграждения. Действително банката не е била изобщо активна по изп.дело, но в случай на дезинтересиране е следвало да предприеме съответните действия за прекратяване на

изп.дело. поради изложеното, доколкото „ф-ма” ЕАД е поддържала висящност на производството по изпълнително дело № 170/2010 г. на ЧСИ Г Ц, то същата е станала причина за завеждане на делото и следва да понесе разноските за това.

Видно от списък по чл.80 ГПК А. Ц. претендира заплащане на разноски за държавна такса, депозит за работа на вещо лице и адвокатско възнаграждение.

„ф-ма” ЕАД следва да заплати разноски, направени по първия предявен установителен иск, което изключва разноски за депозит за работа на вещо лице, доколкото експертизата е доказателствено средство по иск с пр.осн. чл.55 ЗЗД. Същата дължи заплащане на разноски за заплатена държавна такса по иска в размер на 810.95лв.

Видно от Договор за правна защита и съдействие от 02.03.2022г. адвокатското възнаграждение е уговорено като обща сума за представителство пред първа инстанция, без да е посочено каква част от възнаграждението се заплаща по всеки от отделните иски. Поради това следва да се приеме, че възнаграждението е пропорционално на цената на всеки от исковете и следва да се определи по начина, предвиден в Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ преди изменение с ДВ бр.88 от 04.11.2022г. доколкото меродавен е момента на подаване на исковата молба. И от двамата ответници са направени възражения за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. По иск с цена 20273,77лв. размерът на възнаграждението следва да се определи по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ преди изменение с ДВ бр.88 от 04.11.2022г. доколкото меродавен е момента на подаване на исковата молба, поради което минималния размер е 1138,21лв., който следва да бъде заплатен от „ф-ма” ЕАД.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 ГПК „ф-ма“ АД следва да понесе разноските за останалите два иска съразмерно на уважената част от осъдителния иск – общо 324,91лв. за заплатена държавна такса и 249,06лв. депозит за работа на вещо лице. По отношение на адвокатското възнаграждение, минималния размер на същото по установителния иск следва да се определи по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ преди изменение с ДВ бр.88 от 04.11.2022г. доколкото меродавен е момента на подаване на исковата молба в размер на 372,23лв., а по осъдителния иск в размер на 634,54лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск с правно основание чл.439, ал.1 вр чл.124, ал.1 ГПК, предявен от А. Д. Ц., ЕГН ***** и адрес: гр. Б, ул. „Б“ №25, че А. Д. Ц. не дължи в полза на „ф-ма“ ЕАД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.С, ул.“Д И“ №1 сумата в размер на 18232.09 лв., представляваща главница по договор за банков кредит „ф-ма“ №BL14602/20.03.2008г. сключен между ЕТ „ф-ма“, ЕИК ***** и „ф-ма“ АД, 782.40 лева - държавна такса за издаване на изпълнителен лист, 611.28 лв. - други такси и

648 лв. - адвокатски хонорар, заплатени от "ф-ма" ЕАД в полза на „ф-ма“ АД по силата на гаранционно споразумение от 04.02.2009г. и споразумение от същата дата, заедно с анекси към тях, сключени между двете банки, като погасени на основание чл.739, ал.1 ТЗ – поради непредявяването им до приключване на производство по несъстоятелност на ЕТ и претендиращи по изпълнително дело № 170/2010 г. по описа на ЧСИ Г Ц с район на действие ОС-Б.

ОСЪЖДА „ф-ма“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С, ул.“Д И“ №1 да заплати на А. Д. Ц., ЕГН ***** и адрес: гр. Б, ул. „Б“ №25, на основание чл.78, ал.1 ГПК разноски по делото в размер на 810.95лв.за заплатена държавна такса и 1138,21лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск с правно основание чл.439, ал.1 вр чл.124, ал.1 ГПК, предявен от А. Д. Ц., ЕГН ***** и адрес: гр. Б, ул. „Б“ №25, че А. Д. Ц. не дължи в полза на "ф-ма" АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.“Околовръстен път“ №260, сумата от 2031.94 лв., лихва за периода от 21.02.2009г. - 18.02.2010г. върху главницата по договор за банков кредит „ф-ма“ № ВЛ14602/20.03.2008г., както и законната лихва върху главницата по договор за банков кредит „ф-ма“ N2 ВЛ14602/20.03.2008г. за периода от 18.02.2010г. до окончателното изплащане, претендиращи по изпълнително дело № 170/2010 г. по описа на ЧСИ Г Ц с район на действие ОС-Б.

ОСЪЖДА "ф-ма" АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.“Околовръстен път“ №260 да заплати на А. Д. Ц., ЕГН ***** и адрес: гр. Б, ул. „Б“ №25 на основание чл.55 ЗЗД, сумата от 6 090,86 лв. представляваща недължимо платено вземане на отпаднало основание, събрано по принудителен ред по изп.дело №170/2010г. по описа на ЧСИ Г Ц, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба на 11.04.2022г. до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл.78, ал.1 ГПК разноски по делото в размер на 1580,74лв., като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за сумата над 6 090,86 лв. до пълния предявен размер от 6113.76лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____